

Kolhoza revīzijas komisija

Lauksaimniecības arteļa Statūti ierāda revīzijas komisijai ievērojamu vietu saimniecības pārvaldīšanā. Tai piešķirtas plašas pilnvaras un lielas tiesības. Statūti nosaka, ka tā par savu darbību atbildīga tikai kopsapulces priekšā. Ar to uzsverta tās neatkarība no ražošanas vadītājiem un kolhoza priekšsēdētāja.

Runājot par kontroles uzdevumiem, V. I. Ļeņins norādīja, ka tās uzdevumi mēdz būt divējādi: vienkāršā — noliktavu, produktu utt. pārbaude, kā arī sarežģītākā — darba pareizības pārbaude, darba organizācijas sistēmas, darba produktivitātes pārbaude. Saskaņā ar šo norādījumu arī jādarbojas revīzijas komisijām. Pretējā gadījumā šīs sabiedriskās kontroles orgāns var iestrēgt šaurā formālismā. Par nožēlošanu, tādū piemēru netrūkst mūsu ražošanas pārvaldes zonas kolhozos. Citādi taču nevar nosaukt, piemēram, kolhoza «Uz priekšu» revīzijas komisijas darbu. Kopš savas ieviešanas šā gada pavasarī b. Večelis ar revīziju bijis aizņemts ne vairāk un ne mazāk kā... trīs dienas! Mēs te negribam noteikt kaut kādu sfandartu, cik dienu gadā nāktos patērēt katram revīzijas komisijas priekšsēdētājam, izpildot sava amata pienākumus, bet ar tādām īslaicīgām pārbaudēm grūti iedziļināties saimniecības lietās.

Kolhoza «Uz priekšu» revīzijas komisija vairāk arī nav pārbaudījusi kā kases grāmatas, vienreiz salīdzinājusi produktu un materiālu daudzumu klētīs ar grāmatvedības dokumentāciju. Grāmatvedības, kases, noliktavu, kļēšu pārbaudes ir obligātas, bet ar to vien nepietiek. Tur, kur ielavījusies paviršība, nevērība, formāla, burtiska pieeja saviem pienākumiem, var arī pastāvēt ļaunprātība un citas negatīvas parādības, kas spējīgas nodarīt lielus zaudējumus sabiedriskajai saimniecībai un tās daudzveidīgajām interesēm.

Kolhoznieku sapulces pilnvarotajiem revidentiem — revīzijas komisijas locekļiem jāredz un jāzina, kā glabā un izlieto kopējiem pūļiem saražotās vērtības. Tas ir ļoti svarīgs pienākums. Skaidrs, ka šajās dienās revīzijas komisijas locekļu uzmanībai jābūt pievērstai tam, kā notiek labības kuļšana, sveršana, pieņemšana klētīs, lai nevienš kopograms graudu neaizietu secen kopos apcirkņiem, lai tos vēlāk izlietotu saskaņā ar valdes lēmumu. Tas pats attiecas arī uz lopkopības fermu pārbaudi. No tāda viedokļa raugoties, patiešām slavējama ir Odzienes kolhoza revīzijas komisijas priekšsēdētāja b. Zaprauska rīcība. Viņš no kolhoza valdes priekšsēdētāja b. Zvirbulja pieprasa ne tikai no jauna apziņot pilna mērītāju fermā, bet arī iebilst pret to, ka lopiem izbaro mazvērtīgu zaļbarību, ka govīm nav radīti piemēroti mitināšanas apstākļi. Citreiz tas ir signāls par traktora nelietderīgu izmantošanu. Arī kolhoznieka sētas lopu skaits nevar neinteresēt revīzijas komisiju, un tā šajā kolhozā neatlaidīgi atrodas sabiedrisko bagātību sardzē, par visiem pārkaupumiem ziņo un informē valdi.

Atklāt trūkumus ir, bez šaubām, ļoti svarīgi, bet, ja tikai ar to aprobežosim sabiedrisko kontroli, tad arī desmitām pārbaudes, sasauktas sēdes var izrādīties nenozīmīgas. Pats galvenais ir konstatēto trūkumu novēršana. Nevaram samierināties ar to, ka esam ziņojuši «pa instanci» kolhoza priekšsēdētājam, valdei un varbūt vēl citur. Jāpānāks, lai ražošanas vadītāji, viss lauksaimniecības arteļa pārvaldes aparāts lietiski rīkotos, lai izskaustu pieļautās aplamības. Ja tāda rīcība neseko pēc izdarītām pārbaudēm, tad revīzijas komisijai jāaepelē pie kopsapulces, jāziņo augstākstāvošām instancēm.

Dzīvē svarīgi jautājumi, ar kuriem nāktos nodarboties, izslīd no revīzijas komisijas redzes lauka tāpēc, ka tā strādā bez plānveidības. Var taču katram ceturksnim sastādīt zināmu pārbaudes

plānu, kur būt, kuram no komisijas locekļiem uzticēt vienu vai otru pienākumu. Šinī gadījumā iniciatīva jābūt priekšsēdētājam. Viņam jānāk ar priekšlikumu, ko vajag koleģiāli apspriest un pieņemt.

Nākas gan dzirdēt iebildumu, ka lielas ieceres nav pa spēkam nelielam revidentu pulkam. Bet kas liedz revīzijas komisijai savā ikdienas darbā balstīties uz aktīvu, to iesaistīt savos pasākumos? Tā vajadzētu darīt it visur. Tādā ceļā kolhoza lietu pārvaldē iesaistīsim arvien jaunas masas, mācīsim tās pareizi saimniekot, būt neiecietīgiem pret trūkumiem. Ar pilnām tiesībām jāprasa no ikvienas partijas pirmorganizācijas, lai tā visiem spēkiem atbalstītu revīzijas komisijas rosmi, gādātu par aktīvistu līdzdalību tās darbā.

Revīzijas komisijām nepieciešams arī cita veida atbalsts un palīdzība. Ražošanas pārvalde šogad bija sarīkojusi instruktīvu semināru, kas tā dalībniekiem daudz deva. Pārvaldes vecākais grāmatvedis b. Saulītis, kas vada revidentu darbu, par revīzijas komisijām tomēr vairāk nezina, kā tik, cik dokumentu kolhozu pārbaudes aktu vākos... Tomēr nedz aktos, nedz citur pārvaldes revidenti nav izteikuši savas domas par revīzijas komisijām, maz palīdz tām. Nevaram piekrist pārvaldes revidentu uzskatam, ka jāpārbauda tikai kolhoza grāmatvedība, kase. Revidentiem jāsniedz arī metodiskā palīdzība revīzijas komisijām. Labāk taču ir cilvēkus mācīt, nekā gatavot materiālus prokuratūrai par jau izdarītiem un nojaušamiem nozlegumiem. Tādi varētu arī nebūt, ja sistematiskas pārbaudes līdztekus ar organizatoriski saimniecisko darbu ikvienā kolhozā kļūst par ražošanas vadības neatņemamu sastāvdaļu.

Revīzijas komisijām modri jāstāv sabiedriskā īpašuma sardzē, jāstrādā enerģiski, jābūt principiāliem, neiecietīgi jāizturas pret trūkumiem.

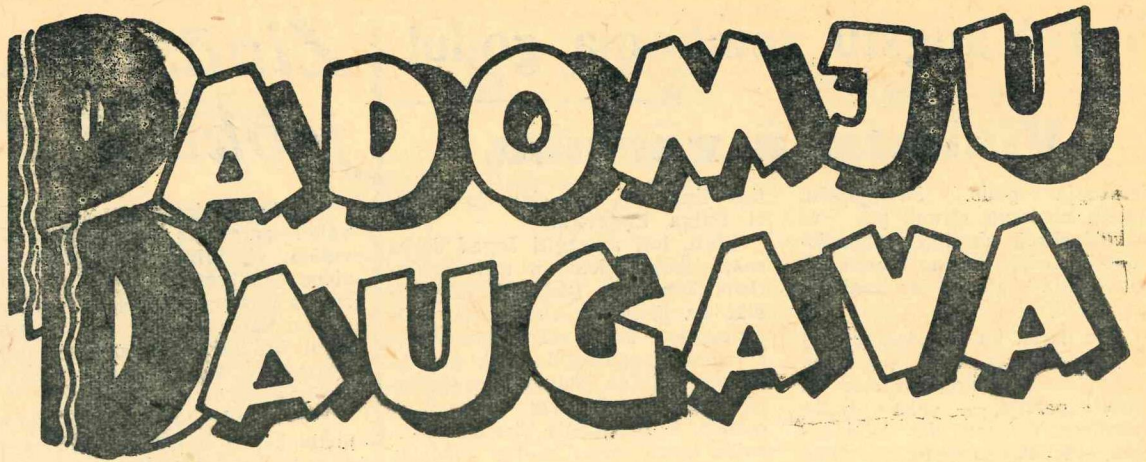
Neraugoties uz untumainajiem laika apstākļiem, Kārļa Marksa kolhozā rudens lauku darbi rit pilnā sparā. Ziemāju plauja pabeigta un atsevišķas brigādes beidz arī vasarāju novākšanu.

Liela vēriena pievērsta arī ziemāju sējai. Apsēta vairāk nekā 110 ha platība, bet 70 ha rudzu sējumu jau uzdiguši. Tie iesēti laukos, kurus pēc daudzgadīgo zālāju novākšanas tūlīt uzara. Tomēr daudzi no iepriekš paredzētajiem tīrumiem ziemāju sējai tagad jāno-

Kā ar mazākiem spēkiem iespējams lielāku darbu apjomu, lūk, par ko spriež Medņu kolhoza vadītāji. Tā ir visai aktuāla problēma arī šajā saimniecībā. Daudz ko te paredzēja veikt ar tehnikas palīdzību, bet ilgstošās lietus gāzes labām iecerēm pārvilkušas pāri svītru. Tātad jāpielieto daudz vairāk cilvēku darba spēka.

Gatavojam skābbarību, kombains plauj rudzus, ko varam, to darām, — visai noteikti apgalvo agronome b. Driķe.

No rīta puses pāris talcinieku kustējās pie skābbarības kurgana, turpat pukšķēja traktors, kas darbināja zaļās masas sasmalcinātāju. Bet pāris stundu vēlāk te iestājās klusums. Krustpils cukurfabrikas strādnieku brigādes vīri, kas kolhozam atnākuši talkā, izkļūda kur kurais. Turpat palika stāvēt arī kāpurķēžu traktors. Pulkstenis rādīja tikai piekto stundu pēcpusdienā. Nē, te nebija nekādi ārkārtēji apstākļi — no horizonta nozuda lie-

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAŽOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

59 (2754)
22. gads

Sestdien,
1962. gada 29. septembrī

Maksā
2 kap.

Kāpina sējas tempus

— Tagad tik skaistas saulainas dienas, lauki arī acīm redzot sāk apzīt, var labi sagatavot augsni sējai. Tāpēc jāizmanto katra stunda, lai varētu vairāk un ātrāk iesēt, — spriež kolhoza «1. Maijs» laudis. Sēj mehānizatori Jānis Strods un Vilnis Eih-

manis. Sēklu rūpīgi iekultivē Pāvels Volkovs. Sekla sagatavota visiem plānotiem 300 hektāriem. Dīdžiba laba, atsevišķām partijām pat līdz 92 procenti. Tas ir viens no pamatnosacījumiem, lai nākošajā gadā varētu iegūt bagātāku ražu.

Pašreizējā sējas darbos piedalās kolhoznieki Ermīne Bērziņa, Elvira Kuševa un Artūrs Pāvuliņš. Uz 28. septembri saimniecībā bija apsēti 121 hektārs ziemāju, bet pēdējās trīs dienās vien — 18 hektāri.

Z. BABAKOVA

Jau 280 hektāri

Zasas padomju saimniecības mehānizatori un strādnieki dabas kaprīzēm pretstata organizētību un neatlaidību. Sarežģītos apstākļos norit ražas novākšana, biežais lietus kavē ziemāju sēju. Tomēr cilvēks varenāks par dabu, prot pārvarēt grūtības un šķēršļus. Ar katru dienu samazinās nenovāktu labības hektāru skaits, pieaug ap-

sētā platība. Uz 28. septembri apsētā ziemāju platība pārsniedza 280 hektāru. Sevišķi neatlaidīgi šo darbu veic Elmāra Leiskina vadītās ceturtais brigādes laudis. Rudzī šeit jau apsēti vairāk nekā 60 hektāru platībā.

Mūsu korespondentu punkts
Zasas padomju saimniecībā

Ziemāju sējumi zaļo

maina ar līdzīgiem. Tāpēc jāizmanto arī tie lauki, no kuriem tikai tagad novākti rudzi.

Ziemāju sējā strādā trīs kāpurķēžu traktori. Divi DT-54 sagatavo augsni katrs divās laukkopības brigādēs. Regulāri dienas uzdevumus pārsniedz traktorists Vilis Dābols. Kaut gan viņš strādā bez nomainītāja, bet paveicis visvairāk. 30 ha platībā augsne jau pilnīgi sagatavota sējai.

Sēj ar traktoru KP-35, kuru vada traktorists Jurijs Puiša. Labvē-

līgos laika apstākļos viņš apsēj 15 ha dienā. Bet saimniecības trešās brigādes laukos, kur augsne vairāk izmirkusi, arī sēju veic ar traktoru DT-54. Lai sējmašīnas negrimtu, tām noņēma diskus, bet aizmugurē piekabīnāja vieglākas ecēšas.

Lietderīgi izmantojot tehniku un katru saulainu stundu, kolhoza ziemāju sēju pabeigs tuvākajās dienās.

P. PLUME

Čakla brigāde

Ar savu čaklo darbu kolhozā «Daugava» 3. brigādes vadītājs Jānis Pētersons ir iemantojis pelnītu cieņu. Rudens lauku darbi te iet visraitāk. Ziemāji 28 ha platībā sen jau nopļauti un 5 hektāri nokulti. Lai gan bija slikti laika apstākļi un ar kombainu nevarēja pļaut, b. Pētersons prata cilvēkus organizēt darbam ar zirgvilkmes pļaujmašīnām. Labību tūlīt sasēja kūlišos un salika zārdos.

Ziemāju sējas plānu arī b. Pētersona vadītā brigāde izpildīja pirmā. Ziemāji iesēti labākajos termiņos, pielietojot pareizu agrotehniku. Sēju nobeidza 23. septembrī 42 hektāru platībā.

Pašlaik visi spēki brigādē mobilizēti vasarāju novākšanai. Kombains daudzos laukos neiet, tāpēc jāpļauj ar zirgvilkmes pļaujmašīnām. Viens no labākajiem pļāvējiem ir Alberts Jansons. Viņš strādā varenī — uz 25. septembri bija nopļāvis 24 hektārus vasarāju. Ar zirgvilkmes pļaujmašīnu labību no tīrumiem nokopj arī pats b. Pētersons. Viņa kontā 7 hektāri.

No agra rīta līdz vēlam vakaram druvās strādā A. Plūms, V. Rubene, O. Tomaševska, E. Laidiņa un citi kolhoznieki. Brigādē palikuši nepļauti 16 hektāri vasarāju, kurus te paredz novākt līdz 30. septembrim. Jānis Pētersons prot darbus organizēt un pats līdzi strādāt. Tāpēc arī viss veicas.

J. STARIS,

Jēkabpils kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

Uz kā rēķina?

tus mākoņi, atdodami vietu zeltainiem saules stariem, kas sildīja zemi un nenosēgo skābbarības kaudzi, aicināt aicināja uz tīrumiem zemkopjus.

Jā, viņi arī gāja strādāt. Gar visa lielceļa malu laudis raka kartupeļus no piemājas dārziem. Kļūsums valdīja tikai kolhoza laukos. Griboš negriboš nācās apšaubīt kolhoza vadītāju pašpiemierinātību, ka viss tiekot kārtots un darīts ar vienīgo aprēķinu, lai tikai ātrāk paspētu nokopt laukus.

Iedomājieties kaut vai uz britiņu, priekšsēdētāj b. Vitol, tādū jautājumu: vai tad, piemēram, autotransporta kantoris pieļautu savu mašīnu diekštāvi, vai tas tādā gadījumā nepieprasītu no klienta noteikumu paredzēto apmaksu. Bet kā ar jūju vadītā kolhoza traktoristiem? Izrādās, tie var stāvēt vienā otrā brigādē, bet brigadieriem pat prātā nenāk, ka vajadzētu atbildēt par nemākulīgo tehnikas ekspluatāciju. Nav taču tālu notikumu

vieta no kantora — tikai divi kilometri.

Liels ir steidzamo darbu saraksts Medņu kolhozā. Nenoliedzami, ka ar skubu novācami un izkujami rudzi. Tiem kombains netiek klāt. Tāpat nogatavojušās auzas un citas kultūras, kuras pļaujamas. Vairākus laukus ļoti labi varētu kultivēt, lai, izmantojot saulainās dienas, paspētu iesēt ziemājus. Nē, secība patlaban nav vajadzīga. Tur, kur iespējams ar tehniku rīkoties, tai jādod vaļa.

— Darba spēka nav daudz, — iebilst kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Lietavietis. Neapgāzams fakts. Tādēļ jo lietiskāk vajadzētu izmantot īfin visas rezerves šinī ziņā. Neraugoties, kā kolhoznieki aizņemti personīgajās saimniecībās, nevar nēsēnāt, ka iemesls tādai parādībai ir nepietiekošas prasības, ko kolhoza valde uzstāda ikvienam arteļa biedram.

— Šodien jau izskaidrojāties ar ganu Nikolaju Zikovu. Iedomājieties, kad izteicām savu neapmierinātību ar to, ka viņš govis vēlu laiž ganībās un vakaros ātri dzen mājās, — stāsta kolhoza priekšsēdētājs, — Zikovs solījās pavisam nestrādāt.

Šī nelielā epizode visai skaidri ilustrē kolhoza vadītāju nostāju darba disciplīnas jautājumā. Vai tad var būt kāds kompromiss, ja runa ir par zināmu pienākumu izpildi, pastāvot vēl iepriekšējam lēmumam par darba apmaksu? Taču skaidrs, ka jebkurš izlīgums šinī gadījumā būs uz kāda cita — trešās personas, kolektīva rēķina. Prasības vajadzīgas noteiktākas. Šajā sakarībā izbrīnu rada arī tas, ka te pat neuzskaita faktiski nostrādāto dienu skaitu. Par tādām lietām kantorī neinteresējas. Nav noteikts arī darba dienu minimums pa mēnešiem, kas obligāts visiem kolhozniekiem.

Viss tas, protams, nesekmē darba disciplīnas nostiprināšanu. Bet tā tagad, ražas novākšanas laikā, ļoti vajadzīga.

E. ARUMS

Turēt augstu zemkopja godu!

Vislielākā vērtība

Zemkopja gods. Savilņojošu, dziļu un nopietnu sarunu par to aizsākusi sirmā ukraiņu kolhozniece Sociālistiskā Darba Varone N. Zaglada. Plašu atbalsi tas izraisījis mūsu zemē.

— Bez darba un sirdsapziņas tagad dzīvot nevar, nav iespējams sasniegt tādus tempus, kādus iepilnojuši partija, — saka izcilā kolhozniece. Viņas vārdos dziļa patiesība. Pieteik pārlapot partijas izstrādāto komunisma celtniecības Programmu, iedziļināties lieliskajās perspektīvās, ko tā paver, lai katram kļūtu skaidrs — darbs, darbs un vēlreiz liels, mērķtiecīgs un pašizlīdzīgs darbs tagad nepieciešams no katra padomju cilvēka.

Mums jau ir simtiem, tūkstošiem cilvēku, kas pašizlīdzīgi pilda savus pienākumus, rada materiālas vērtības, ar savu darbu tuvina lielo plānu īstenošanu. Kolhozniekiem šis gads ar dabas radītajām grūtībām sevišķi smags. Vairāk nekā jebkad tagad vajadzīgs pašizlīdzīgs, ražīgs un organizēts darbs. To labi saprot kolhoza «Padomju Dzintene» laudis. Prieks vērot gan gados veco, gan kolhoza jauniešu pūles kopu saimniecības tīrumos un fermās.

Annai Bakānei aiz muguras prāva gadu nasta, tomēr darbs fermā un desmit brūnaļu aprūpēšana trīspadsmito gadu viņai ir goda lieta. Arvien b. Bakāne ir starp labākajām slaucējām, arvien viņai piefermas lauciņā izaug bagāta sakņu raža. Lidiņu Liepsaldi — slaucēju pirmrindnieci pazīst aiz kolhoza robežām. Arī pašlaik ar gandrīz 2000 kilogramu vidējo izslaukumu no govju viņai ir pirmā vieta saimniecībā.

Ar Emīlijas Jandavas pašizlīdzību lepojas viss kolhozs. Pirms dažiem gadiem viņa izglāba no degošās kūts visu uzticēto teļu grupu, tani pašā laikā dzīvojamā ēka ar personīgo ledzīvi aizgāja bojā. Kolhoznieces pašizlīdzīgā rīcība bija īsts varoņdarbs. Arī šodien viņas čaklās rokas palīdz valrot kolhoza un visas sabiedrības bagātību. Tā nav nejauša parādība, ka diennakts dzīvsvara pieaugums teļiem viņas grupā 700—900 grami. Astrīdei Enģevīrai bija sešpadsmit gadu, kad viņa saņēma govju grupu. Tagad Astrīda — pieredzējusi lopkope, viena no tām, ar kurām lepojas kolhoza lopkopju kolektīvs. Enģevīru ģimenes locekļi visi kā viens strādā kopu druvas un fermās. Darba pirmrindnieks ir traktorists Mār-

tiņš Enģevīrs, par slaucēju kļuvis Daiga Enģevīra.

Grūti, ļoti sarežģīti šogad darbs sokas laukkopjiem un mehanizatoriem. Zemkopja gods neatļauj atstāt uz tīrumiem visa gada pūliņu augļus. Prieks vērot kolhoznieku jauno paaudzi, kas tik pašizlīdzīgi strādā blakus pieredzējušiem darbā rūdītajiem tēviem un mātēm. Komjauniešs Viesturs Liepsaldi katru dienu centīgi piedalās lauku darbos. Viņš jau paspējis izstrādāt ap 300 izstrādes dienu. Arī komjaunietes Dzidras Balodes darba grāmatiņa rāda trešo izstrādes dienu simtu. Valde, brigadieris, lauksaimniecības speciālisti slavē Jāņa Veiguru, Līvijas Caunītes, Erika Strika, Lidiņas Bokānes un daudz citu kolhoza jauniešu čaklās rokas, rūpīgo darbu, apzinīgo attieksmi pret pienākumiem.

Lielu meistarību kaprīzie laika apstākļi prasa no mehanizatoriem. Lieliski puiši sēž pie traktoru vadības svirām un stūrēm, Haralds Buciška ar savu DT-54 neaizstājams jebkuros laika apstākļos. Viņa tērauda kumeļš velk smago arklī, sējmašīnu, augsnes sastrādāšanas agregātus no rīta līdz vēlam vakaram. Juris Krasovskis nevar lepoties ar lielu mehanizatora darba stāžu. Toties ar viņa veikumu šajā specialitātē lepojas kolhoznieki.

Daudz šajā kolhozā darba cilvēku kas augstu tur zemkopja godu. Laukkopji, lopkopji, mehanizatori — lielum lielais kolhoznieku vairums cenšas strādāt tā, kā liek zemkopja gods un sirdsapziņa. Kolhoza partijas un komjaunatnes pirmorganizācijas, valde visādi stimulē, morāli un materiāli ieinteresē cilvēkus ražīgam darbam.

Ļaudis, ar kuriem lepojas viss kolektīvs, kuru rokas nepiekusušas diendienā veic lielus un mazus darbus, bez kuriem slaucenes nevar piepildīt ar pienu, apcirkņus ar labību, te ciena un godā. Viņu attēli, viņu darba gaitas parādītas izteiksmīgi noformētās uzskates plāksnēs, sociālistiskās sacensības rādītājos. Skaidri noformēta uzskates plāksne ar izteiksmīgu virsrakstu «Entuziasma un sirdsapziņas cilvēki» novietota redzamā vietā kolhoza kantorī. Tos, kam darbs ir goda, slavas un varonības lieta, šeit augstu vērtē, godina un cildina. Pēc viņiem līdzinās, no viņiem mācās, tos atdarina.

Mēs varam priecāties par bagātu ražu, augstiem izslaukumiem, bet vislielāko gandarījumu dod cilvēki, kuru rokas un darbs to radījušas. Tā ir vislielākā bagātība, D. ZIEDIŅŠ

Zināšanas — panākumu ķīla jebkurā darbā

Tuvākajos desmit gados mūsu valstī paredzēts realizēt obligāto vidējo vispārīgo un politehnisko vienpadsmitgadīgo izglītību visiem skolās vecuma bērniem un izglītību astoņu klašu apjomā tai jaunatnes daļai, kas nodarbināta tautas saimniecībā un kam nav attiecīgās izglītības.

Pie šī uzdevuma realizēšanas nopietni ķēries Zinas vidusskolas pedagogu kolektīvs. Jau otro gadu pie mums darbojas Jēkabpils vidusskolas neklātniešu nodaļas grupa. Jau pavasarī, izanalizējuši pērnā mācību gada darbu, rūpīgi pārdomājām, kas darāms, lai 1962./63. mācību gadu sāktu daudz organizētāk un gūtu labākus panākumus. Uz visām tuvākajām darba vietām izsūtījām neklātnieku apmācīšanas noteikumus, lai dažādu organizāciju un uzņēmumu vadītāji ar tiem iepazīstinātu jauniešus. Mikrorajonu pārziņi reģistrēja vi-

sus 16—30 gadus vecos jauniešus un ar katru no viņiem pārrunāja mācīšanās iespējas, izskaidrojot neklātnieku apmācīšanas noteikumus, iepazīstinot ar LPSR Ministru Padomes lēmumu par piešķiramiem atvieglojumiem neklātniekiem, palīdzot iegādāties nepieciešamās mācību grāmatas.

So pārrunu rezultāti rāda, ka jaunieši saprot, kāda nozīme ir izglītības paaugstināšanai. Ja pagājušajā mācību gadā neklātniešu grupā klasi pabeidza 10 jaunieši, tad šogad mācības sākuši 45. Jāatzīmē tas, ka 14 no viņiem mācās 8. klasē.

Skaitliskais neklātnieku pieaugums nav vienīgais, kas iepriecina pedagogus. Esam panākuši arī to, ka izglītību paaugstina visi mikrorajona jaunieši, kam tuvākajos gados būs jāstājas Padomju Armijas rindās. Mācīties neklātnē nebūt nav viegli un vienkārši.

To, cik tas prasa enerģijas un grības spēka, vislabāk varētu pastāstīt kolhoza «Vienība» jauniešs Valentīna Artamenko un Ināra Grigoloviča, kurām līdz skolai jā-mēro 14 kilometru. Bet meitenes cītīgi ķērušās pie mācībām, un jaunības spars viņām palīdzēs tikt pāri dažiem šaubu brīžiem, kad rudens vakari liksies pārāk tumši un dubļi pārāk dziļi, lai brīstu uz skolu. Bet ne tikai jauniešiem piemīt šāda enerģija. Daudzi cilvēki vidējos gados, kas dažādu iemeslu dēļ nav agrāk varējuši turpināt izglītību, tagad pēc 10 un vairāk gadu ilga starplaika no jauna sākuši virināt skolas durvis. Dažiem no viņiem bērni mācās jau 5.—6. klasē. Lūk, neklātniešu grupas 9. klases skolnieki Zinas sakaru nodaļas darbinieki Jānis Meijers, Monika Brandule un Zigfrīds Melde-ris, ciema padomes priekšsēdētāja Ausma Savčenko, Leimaņu sakaru nodaļas priekšniece Lūcija Kozuli-na grib un prot savienot savu tiešo darbu ar mācībām neklātnē. Jau pirmās skolas nedēļas rāda, ka panākumi neizpaliek.

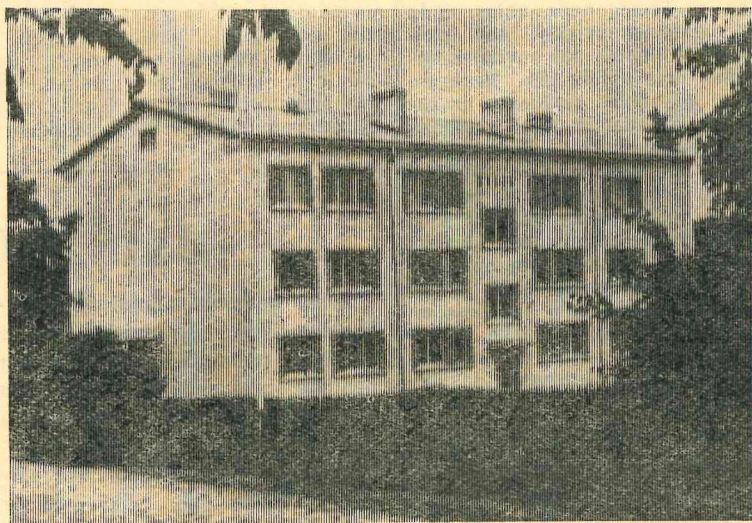
Prieks strādāt ar tiem jauniešiem, kas savā darba vietā izpelnījušies labu slavu. Un tādu ir daudz. Zinas padomju saimniecībā teicami strādā vidusskolas neklātnieks Imants Iesalnieks, Jānis Kļavinskis, Lilita Pusbarņiece, Skaidrite Lejniece, Jānis Skreivers un daudzi citi.

Prieks arī par tiem lauku jauniešiem, kuri, izmantojot visai izdevīgos noteikumus, šogad sāks mācīties neklātnes lauksaimniecības tehnikumā. Tādu mūsu skolas mikrorajonā ir pavisam 20. Paš-laik vidusskolas skolotāji viņiem palīdz sagatavoties iestāju pārbau-dījumiem. Komplektējot šo grupu, lielu izskaidrošanas darbu veica Zinas padomju saimniecības komu-nisti un komjaunieši. Viņi rāda arī personīgu paraugu — 12 vi-dusskolas neklātnieki ir komjaunieši un partijas biedri.

Zinas vidusskolas pedagogu kolektīvs pieliks visus spēkus, lai iesāktais darbs sekmīgi tiktu pabeigts. Ja šo pasākumu pienācīgi novērtēs arī Zinas padomju saim-niecības un Slates MRS direktori un sabiedriskās organizācijas, kolhoza «Vienība» valde, kuru va-dītājos uzņēmumos strādā neklāt-nieki, un ne tikai neliks šķēršļus, bet interesēsies un dažādi atbalstīs viņus, tad kopīgiem spēkiem būs veikts ļoti daudz.

V. MEŽKOKTE,
Zinas vidusskolas direktore

Lielie svētki gaišos dzīvokļos

Attēlā: jaunā dzīvojamā ēka Pļaviņu dzelzceļniekiem.
D. ZELTIŅA foto

Pļaviņiešu skati bieži apstājas pie staltās trīsstāvu celtnes netālu no dzelzceļa stacijas. Visi priecājas par skaisto jaunceltni. Te notiek pēdējie apdares darbi. Drīz vienpadsmit dzelzceļnieku ģimenes pārcelsies uz jauniem labiekārtotiem dzīvokļiem. Jauno nama iemītnie-

ku skaitā būs mašīnista Sipko, pārmijnieka Eiduka, dežuranta Butrima un citas ģimenes. Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadiena šīm ģimenēm būs divkārtī svētki. Bez tam šeit iekārtos arī stacijas medicīnas punktu.

Jaunās Ķīnas cēlāji

1. OKTOBRI PAIET TRĪSPADSMIT GADU, KOPŠ NODIBINĀTA ĶĪNAS TAUTAS REPUBLIKA. PADOMJU ĻAUDIS NO SIRDĒS PRIECĀJAS, KA MŪSU AUSTRUMU KAIMIŅŠ — BRĀLĪGĀ TAUTA ŠO GADADIENU ATZĪMĒ AR LIELIEM SASNĒGUMIEM SOCIĀLISMA CELTNIECĪBĀ. ŠODIEN MĒS PUBLICĒJAM V. SARAPOVA KORESPONDENCI PAR JAUNĀS ĶĪNAS CĒLĀJIEM.

tur parādās mazas bedrītes. Kā mandeles melnās acis vienmēr raugās atklāti un jautri.

Kaut gan Žen Guan-cziņš ir jauns, viņš tomēr ļoti atceras, kā viņa vecākais brālis, atvadijies no piederīgajiem, devās prom no sādžas uz šahtu, lai kaut drusciņ piepelnītu un uzlabotu saimniecības stāvokli. Kailuaņas raktuves tolaik piederēja ārzemju kapitālis-

tiem, kas iedzīvojās no ķīniešu strādnieku sviedriem un asinīm. Drīz brālis atgriezies dzimtajā ciemā tāds pats nabags, kāds aizgājis. No viņa Žen Guan-cziņš uzzinājis par kalnraču sūro dzīvi, par to, ka ik gadus simtiem ļaužu gāja bojā šahtās, kļuva par kropliem. Turp devās tikai bezizejas stāvoklī nonākuši, trūkuma makti cilvēki.

Gāja gadi. Izcīnījusi brīvību, ķi-

niešu tauta ar nepieredzētu entuziasmu sāka celt jaunu, laimīgu dzīvi. No drupām pacēlās izpostītās rūpnīcas un šahtas, stājās darba ierindā jauni uzņēmumi. Jaunajai valstij bija vajadzīgas darba rokas. 1953. gadā Ķīna sāka īstenot pirmo piec gadu plānu. Žen Guan-cziņš devās darbā uz Kailuaņas raktuvēm. Šahtā viņš lūdz, lai viņu ieskaita eju cirtēju brigādē.

«Eju cirtēji vienmēr ir priekšējās pozīcijās,» Žen Guan-cziņš man paskaidroja, «un kas gan var būt patīkamāks par to, kā iet priekšgalā! Esmu laimīgs, ka izvēlējos šo arodu.»

Pats galvenais, protams, nav profesija, bet gan tas, kā cilvēks strādā. Tais gados vēl ne visi kalnrači pret darbu izturējās tā kā Žen Guan-cziņš. Jaunā sociālistiskā attieksme pret darbu dzima sarežģītā cīņā pret veciem uzskatiem un parāšām. Žen Guan-cziņš ziedoja darbam visus savus spēkus. Isā laikā viņš apguva vairākas speciālitātes, kļuva par ievērojamu ogļraču.

Pēc diviem gadiem Žen Guan-cziņam uzticēja posma priekšnieka pienākumus. Viņš bija pats jaunākais eju cirtēju vidū. Jaunais kalnračs neatlaidīgi mācījās no vecajiem ogļračiem, labprāt gāja vissmagākajos darbos. Sākumā daži kalnrači vīpsnāja par viņu, dēvēja jauniešu par «savādnieku». Taču vēlāk sāka raudzīties

uz viņa «divainībām» ar gluži citādām acīm. Ogļraču posma dzīvē pamazām ieviesās draudzīga savstarpēja palīdzība, cenšanās padarīt vairāk dzimtenes labā. Un tas bija liels Žen Guan-cziņa nopelns.

Partijas sapulcē ogļrači vienprātīgi nobalsoja par Žen Guan-cziņa uzņemšanu Ķīnas Komunistiskās partijas rindās.

Žen Guan-cziņa un viņa biedru darbā raksturīga iezīme ir jaunā meklējumi. Viņi paši pirmie Ķīnā eju ciršanā sasniedza divu tūkstošu metru izstrādi mēnesī. Ar savu pieredzi Kailuaņas ogļrači labprāt iepazīstina citus kalnračus. Tagad tā jau izplatījusies visos Ķīnas ogļu baseinos, bet Žen Guan-cziņa brigādē joprojām ieņem pirmo vietu sociālistiskajā sacensībā. Pērn tā izcirta ejas par 1300 metriem vairāk, nekā bija paredzēts plānā. Tas deva iespēju ogļračiem papildus iegūt tūkstošiem tonnu «melnā zelta».

Ķīnā labākajiem darba pirmrindniekiem piešķir «bjaobina» — līnijnieka nosaukumu. Tā dēvē cilvēkus, kas pirmie sasniedz jaunu robežlīniju. Viņu līmeni cenšas sasniegt miljoniem strādnieku. Tādi darba pirmrindnieki ir katrā Ķīnas uzņēmumā, katrā rajonā. Par pašizlīdzīgu darbu Žen Guan-cziņam piešķirts godpilnais Višķinas līnijnieka nosaukums.

Kīniešu tauta cieni darbu jau kopš sendienām. Pārņākdamas no paaudzes uz paaudzi, līdz pat mūsu dienām ir saglabājušas teiksmas par Jui, kas savaldījis Huanhe upi, stāsti par vienkāršo namdari Lu Banu, kas iemantojis nemirstību ar savu meistarību. Un tomēr tikai jaunajā, sociālistiskajā Ķīnā, kuras tauta pirms trīspadsmit gadiem izcīnīja uzvaru un kļuva par sava likteņa noteicēju, darbs ir kļuvis par patiesu ikviena cilvēka dzīves mērķi, ar ko mērī viņa nopelnus tautas labā.

Jebkurā Ķīnas nostūrī, lai kur jums gadītos būt, jūs noteikti iepazīstinās ar labākajiem metalurģiem vai kalnračiem, celtniekiem vai augstu ražu meistariem. Viņu vārdus pazīst visa zeme.

Kailuaņas baseinā, kas ir viens no vislielākajiem ogļu rūpniecības centriem Ķīnā, es iepazīnos ar darba varoni, eju cirtēju brigadieris Žen Guan-cziņu.

«Mūsu labākais eju cirtējs,» viņu stādīja priekšā šahtas priekšnieks biedrs Go Bjaos. «Viņš gan ir jauns: pēc darba stāža šis kalnračis ir vienos gados ar mūsu pirmo piecgadī, bet, ja ir runa par pieredzi un zināšanām, tad maz būs tādu, kas viņam varētu līdzināties šajā ziņā.»

Žen Guan-cziņam ir 28 gadi, bet viņš šķiet vēl esam zēns. Viņam plata, laipna seja. Kad viņš samulst, viņam vaigos uzlēd sārtums un

Rudens dienās

Kolhozā «Komunārs» pašlaik rit īsta ciņa par ražu. Uz lauka ir visi — gan jauni, gan veci. Pēdējās saulainajās dienās darbs krietni pavirzījies uz priekšu. Rudzu novākšana kolhozā pabeigta, steidz nokult pēdējos hektārus.

— Domāju, ka rīkojamies pareizi, steidzot kulšanu — saka kolhoza priekšsēdētājs b. Eglītis. — Ja labība ilgi stāv uz lauka, šoruden neizbēgami prāvi zudumi. No pirmajiem laukiem ievācām pa 15 centneriem no hektāra, bet pēdējās platībās izkūlums ir uz pusi mazāks. Tāpēc vilcināties nevar.

Jā, tāda darba organizācija, neapšaubāmi, ir pareiza. Komunārieši darbina divas kuļmašīnas un kombainu. Kolhoza kalte strādā divās maiņās, lai paspētu visu izkalēt. Par šo kalte vērts pastāstīt. To apkalpo tikai divi cilvēki — kaltētājs un klētnieks, jo visi darbi mehanizēti. Šī mehanizācija ir pašu kolhoza ļaužu izdomāta un realizēta. Viss te vienkārši, bet saprātīgi iekārtots. No automašīnām graudus izber koka vagonetēs, kas uz gumijas riteņiem viegli pārvietojamas. Vagonetes apakšējā daļa priekšā ir attaisāma, tāpēc graudus var ērti izbērt. Elevators graudus uznes augšā uz tirāmo mašīnu, tad tie nonāk lejā, pēc tam pa citu elevatoru atkal ceļo uz augšu un nonāk SZS-2 tipa kaltē. Pēc tam graudi nonāk tirāmā mašīnā, no kurienes iet uz rezerves bunkuru un tālāk vai nu uz tirāmo, vai vērtījamo mašīnu. No turienes graudi plūst uz svariem, pēc tam sabirst tādā pat koka vagonetē, ko pa segtu dēļu platformu nogādā uz labības noliktavas augšējā stāvu. Te pa kādu no lūkām graudus saber apcirkpos.

Pašlaik šī kalte ik dienas izžāvē 7 tonnas graudu, bet normālā rudeni, kad labība nav tik mitra kā šogad, — līdz 12 tonnu.

Kolhozā jau novākti arī pirmie 15 hektāri vasarāju. Tagad, kad ziemāju novākšana pabeigta, vasarāju plauja veiksies ātrāk. Mieži būs novācami ap 100 hektāru, arī vīķauzas nogatavosies 15 ha platībā. Pārējo turpinās likt skābarībā. Reizē ar ražas novākšanu mehanizatori čaki sēj ziemājus.

Kolhoza valde izstrādājusi maģiālās ieinteresētības pasākumus ražas novākšanas laikam. Par katru izstrādes dienu, kas izpelnīta la-

Sarkans karogs ar zeltā izrakstītiem «bjaobina» hieroglifiem redzams arī uz Fintajas depo vecākā mašīnista Cai Laņ-sina brigādes lokomotīves. Šo lokomotīvi viņš vada jau divpadsmit gadus.

Mašīnistu Cai Laņ-sinu Ķīnā pazīst kā smagsvara vilcienu vadīšanas kustības ierosinātāju. Pirmās gados pēc atbrīvošanās tāda tipa lokomotīves, kuras viņš vadīja, spēja vest ne vairāk par 1740 tonnām. Fintajas depo kolektīvs, izstudējis labāko padomju mašīnistu pieredzi, nolēma to izmantot arī savā darbā. Ar šo ierosinājumu nāca klajā Cai Laņ-sins. Viņš sāka vadīt 2500 līdz 2700 tonnu smagus sastāvus.

Pēdējos gados pilnīgi atjaunināts viss lokomotīvu parks. Vecās lokomotīves nomainītas ar jaunām, daudz spēcīgākām, kas izgatavotas Ķīnas rūpnīcās. Vienīgi Cai Laņ-sina lokomotīve vēl joprojām ir darba ierindā.

Straujā ekonomikas attīstība Ķīnā izvirzīja dzelzceļniekiem uzdevumu — paātrināt kravu piegādi. Un atkal Cai Laņ-sina brigādē parādīja pašizlīdzīga darba paraugu.

Agrāk mašīnisti brauca ar preču vilcieniem no Pekinas līdz Tjančzinai 2 stundas 24 minūtes. Cai Laņ-sins pierādīja, ka brauciena laiku var samazināt līdz pusotrai stundai. Viņa paraugam sekoja citi. Taču jaunās spēcīgās lokomotīves spēja vest līdz 3200 tonnu

Attēlā: kaltes vadītājs Kārlis Akots pārbauda graudu temperatūru. V. BEĻEVICA foto

bības novākšanā, paredzēti 2 kilogrami graudu, bet pie skābarības sagatavošanas — 1 rublis naudā. Kolhoznieki jau saņēmuši nelielu labības avansu. Tas, protams, sekme darba aktivitāti.

Kolhoza partijas organizācija visās brigādēs organizējusi sapulces, kurās apspriests Nadeždas Zagladas raksts «Turiet augstu zemkopja godu». Ļaudis aktīvi ieiteca savas domas, runāja par to, kā padarīt vairāk un labāk. Vienam otram nācās uzklaut arī biedru kritiku. Piemēram, kolhoza agronomam pārmetā nevajadzīgu taupību cukurbiešu virsmēlošanā. Nadeždas Zagladas raksts izraisījis vēriģāku attieksmi pret savu un biedru darbu. Lūk, mehanizators Arvīds Jurušs visur pieliek roku. Ja viņš strādā ar kuļmašīnu, tad palīdz visur — novāc salmus, pelavas. Un labi strādā ne vien pats, bet pamāca citus, ja kas neveicas, aizrāda, kad redz paviršu darbu.

Kolhozā ir laba disciplīna. Tas panākts ne vien ar materiālās ieinteresētības un masu politiskā darba pasākumiem, bet vajadzības gadījumos — arī ar stingrību. Ik nedēļu notiekošajās ražošanas ap-

smagus vilcienus. Tas vairs nebija pa spēkam vecajai lokomotīvei. Daži ieteica Cai Laņ-sinam lokomotīvi apmainīt. Novatori tomēr rīkojās citādi. Ar depo kolektīva palīdzību viņi rekonstruēja veco lokomotīvi, uzlaboja ogļu padevi, eļļošanas sistēmu un ventilāciju. Un tagad brigāde ved līdz 3400 tonnas smagus vilcienus. Pēdējo desmit gadu laikā tā pārvadājusi virs plāna vairāk nekā 520 tūkstošus tonnu dažādu kravu. Valsts ir augsti novērtējusi Cai Laņ-sina darbu. Viņš ir darba teicamnieks un ievēlēts par Pekinas tautas pārstāvju sapulces deputātu.

«Vai tad es, vienkāršs strādnieks, agrāk varēju sapņot par tik lielu uzmanību pret sevi, par to, ka varēšu piedalīties valstiski svarīgu jautājumu izlemšanā,» dziļi savilņots sarunā ar mani sacīja Cai Laņ-sins. «Un mani biedri? Mašīnists Go Su-de, kas agrāk strādāja mūsu brigādē, tagad kļuvis par Fintajas depo priekšnieku. Viņš, tāpat kā bijušais mašīnists Li Juns, ievēlēts par Višķinas tautas pārstāvju sapulces deputātu.»

Tie, kas Ķīnā pašizlīdzīgi strādā dzimtenes labā, bauda vispārēju ievēribu un cieņu. Tie ir jaunie cilvēki, kas izauguši sociālistiskās iekārtas apstākļos. Tādu cilvēku nebija un arī nevarēja būt vecajā Ķīnā. Šiem ļaudīm pieder nākotne.

V. ŠARAPOVS

Pekīnā.

spriedēs noskaidrojas, kurš izvarījis no darba. Un vainīgajam tad nākas atbildēt — vai nu kolhoza valdei, vai biedru tiesai. Nesen biedru tiesa sodīja ar naudas sodu par patvaļīgu neiziešanu darbā S. Boroduļinu un E. Zūpi.

Būtu labi, ja kolhozā parādītu brigāžu sacensības rezultātus. Pašlaik tos nekur neredz. Nav arī sienas avīzes. Tā, protams, ir nopietna kļūda, kas kolhoza partijas organizācijai jāizlabo.

Kolhoza ļaudīm daudz darba. Vēl jānovāc skābarībai ap 40 ha vasarāju, 2 ha lauka pupu, jāsteidz plaut mieži. Arī sējamas vēl prāvas platības. Negaidīs arī kartupeļi un cukurbietes. Tāpēc līdzšinējam darbu spraigumam nedrīkst ļaut atslābt.

B. ILJINA

Attēlā: Pēteris Balodis apmērīnāts. Atkal viens darbs padarīts, varēs ķerties pie cita. Šoruden darbs darbu dzen.

Kolhoza «Arājs» pirmajā brigādē lauki šoruden tāpat piemirkuši kā visur citur, Pāris saulainās dienas nav paspējušas izžāvēt ūdens lāmas. Laukkopim Pēterim Balodim garie zvejnieka zābaki līdz augšai nošķiesti ar dubļiem. Viņš vāc kopā zārdus kokus, kas vēl palikuši uz lauka. Lai darbs veiktos ātrāk, Pēteris Balodis iera-

Ja nebūtu vienaldzīgo

Grūtos apstākļos šogad nākas strādāt Atašienes padomju saimniecības laukkopjiem. Biežās lietus gāzes augsni tā izmērcējušas, ka daudzos laukos nav iespējams iekļūt ne ar kombainu, ne zirgu vilkmes plaujmašīnām. Ne mazumu nācās plaut ar rokas izkaptīm.

Pēdējās saulainajās dienās saimniecība ar ražas novākšanas darbiem tikusi krietni vien uz priekšu. Tas, pirmkārt, pateicoties daudzu saimniecības laukkopju čaklumam un pašizlīdzīgajiem pūļņiem. Cilvēkiem sirds smeldz par katru nenoplautu hektāru, izbīrušām vārpām. Kā piemēru var minēt laukkopjus Annu Krustāni, Mihailu Krustānu, Nikodemu Vilcānu un citus, kuri regulāri pārsniedz dienas uzdevumu.

Kombainieris Pēteris Broks, strādājot trešajā laukkopības brigādē, ar savu druvi kuģi SKP-3 jau novācis un nokūlis vairāk nekā 60 hektāru graudaugu. Galvenokārt pateicoties tieši viņa veikumam, trešā brigāde pirmā saimniecībā pabeidza ziemāju novākšanu un kulšanu. Tomēr trešās brigādes ļaudīm bija iespējas šo darbu paveikt krietni ātrāk, ja visi regulāri piedalītos ražas novākšanas darbos, ja nebūtu cilvēku, kas vairākas nedēļas neuzskatīja par vajadzīgu rādīties uz lauka. Un tādi ir. Lūk, Donats Linde visu septembri ne reizi nav gājis darbā, bet rakņājis ģimenes dārziņā un klaiņo apkārtnē. Helēna Lidkina atradusi sev svarīgāku nodarbošanos — lasa purvā ogas. Trīsdesmit septiņus gadus vecā Leonāra Peismalniece ražas novākšanas darbos nav piedalījusies nevienu dienu. Ilgu laiku lauku darbos nerādījās arī strādniece Jadviga Kluša. Dažiem, piemēram, Jadvigai Klušai sabiedriskais nopelums līdzēja. Bet ko domā pārējie?

Saimniecību krietni lejup velk 5. laukkopības brigāde. Vēl līdz šodienai te puse no noplautā āboliņa nav novesta no lauka, kaut gan bija izauguši vislabākā āboliņa raža. No 57 ha rudzu brigādē noplauti tikai 34, bet kulšana nebija pat uzsākta, nav sēti ziemāji. Darba disciplīna brigādē sliktā. Bijušais brigadieris Aloīzs Eiduks sistemātiski dzēra, nemaz neinteresējās par lauku darbiem. Nereti gadījās, ka strādnieki no rīta sapulcējās un nezināja ko darīt, jo brigadieris norīkojot darbā neieradās. Toties svētdienās un baznīcas svētku dienās Aloīzs Eiduks devās uz baznīcu pats un vervēja citus. Tiesa, pirms dažām dienām pļegurs no brigadiera amata atstādīnāts. Viņa atpalikušo brigādi pārņēmis agronoms Ivans Berjoza. Bet kas segs nolaidīgā un nevižīgā darba rezultātā saimniecībai nodarītos zaudējumus? Acīm redzami, padomju saimniecības administrācijai jau vismaz pirms mēneša vajadzēja izdarīt šo pārkārtojumu.

— Darba rosme varēja būt lielāka, — atzīst saimniecības vadītāji. Ar šo atzīšanos vien nepietiek. Slikti, ka te nerunā par cēloņiem, kas radījuši tik labvēlīgu augsni diezgan prāvām pašlabuma meklētāju pulkam. Pirmkārt, te cilvēkus, kas netaupa spēkus kopējo interešu labā, nepietiekami ceļ godā, bet pret tiem, kas samierinājušies ar novērotāju lomu, nevērsas pietiekami asi un noteikti sabiedriskā doma. Brigāžu sapulces te visai reta parādība. Labākās brigādes neizceļ, nevispārina to pieredzi. Pārvarēts ne mazums grūtību, bet vai traktoristam pirmbrindniekam, labākajam kombainierim ir piešķirts goda raksts vai vimpelis? Nē, tas nav izdarīts, bet vajadzēja!

P. PLUSS

Pēterim Balodim LABI VISI DARBI

dies ar diviem pajūgiem. Nav jau nekāds sarežģītais darbs un arī ne no labāk atalgotajiem. Bet čaklajam laukkopējam labi visi darbi. Viņš nekad neapsver, kur izdevīgāk, kur vairāk maksā. Vajag — tāpat jāpadara. Bet šoreiz Pēterim Balodim tomēr ir kāds apsverums — tepat strādā melioratori, un kolhoza valde viņam uzdevusi pārraudzīt, kā strādā drenu licēji.

Centīgajam laukkopim šogad jau nopelnīts ap 400 izstrādes dienu. Lauku darbos tas nav maz. Līdz gada beigām vēl sakrāsies vairāki desmiti. Pēteris Balodis čakli strādājis visu gadu. Brigādes laukkopji neatceras tādu dienu, kad viņš būtu izpalicis no darba. Šovasar tūrumos pavadītas arī gandrīz visas svētdienas. Āboliņa plauja, zārdus izgatavošana, labības novākšana — kas var saskaitīt tos darbus, kur savu prasmīgo roku pelicis Pēteris Balodis. Un kur tad vēl sievas koptās 20 grūsnās teles. Arī tām jāpieplauj un jāpieved barība.

Pēterim Balodim kā krietnam darba darītājam kolhoznieki uzticējuši atbildīgu un goda pilnu pienākumu — viņš ir kolhoza revīzijas komisijas priekšsēdētājs. Un stingrs priekšsēdētājs — trūkumi viņa acīm nepaslīd garām nepamānīti.

Čaklais laukkopis vēriģi izlasījis Nadeždas Zagladas vēstuli.

— Pareizi raksta ukraiņu posminiece. Viņas vienkāršie vārdi saviļņo līdz sirds dziļumiem. Es arī pats biju daudz domājis par cilvēku atlieksmi pret kopu darbu, tikai nepratu to tā pateikt kā šī vienkāršā sieviete, kurai liela dzīves gudrība, — stāsta Pēteris Balodis. — Patiešām vajag, lai katrs strādātu pēc sirdsapziņas, ar dziļu atbildību.

Darbīgs ir ne vien pats Pēteris Balodis, bet visa viņa ģimene. Trīs dēli un abas meitas vasaras brīvdienās čakli palīgi kolhoza ļaudīm. Kā gan citādi — jau no mazotnes radināti pie darba.

Kolhoza «Arājs» ļaudis ciena centīgo laukropi Pēteri Balodi, kas dzīvo un strādā tā, kā to prasa zemkopja sirdsapziņa.

R. KĻAVA

Modē sarkani papēži

Apavu remontdarbnīcās, protams, nenosaka attiecīgās sezonas modi. Šeit tikai labo fabrikās un ateljē pagatavotos apavus. Gadās taču, ka nodilst papēdis vai atplīst zole? — Gadās. Tad cilvēks nes apavus pie kurpnieka. Neskatoties uz remontdarbnīcas sekundārajām funkcijām, meistariem tomēr netrūkst radošas izdomas un savdabīgas pieejas darbam. Par tiem pašiem papēžiem. Meistari izdomāja, ka piešūt apavu iekšpusē baltu, pareizāk sakot, nekrāsotu ādu nav oriģināli. Bet, lūk, sarkanu — pavisam cita lieta! Bet šai sarkanajai ādai ir īpašības krāsot visu, kas tai pieskaras. Kas gan var pieskarties

kurpes iekšpusē? Skaidrs, ka zeķe vai kāja. Rezultātā — papēži kļūst spilgti sarkani.

— Moderni! — rokas berzēdami, priecājas apavu remontētāji. — Vēl neredzēts novatorisms!

Apavu remontdarbnīcā Akmeņu ielā 28 strādājošo meistarū jaunrade nēmusi arī citu virzienu. Dažreiz kurpes nedaudz dienas pēc remonta sadalās sastāvdaļās. Arī tas ir darbnīcas kurpnieku nopelns. Jā, cilvēki cenšas kā mācēdami, tikai līdz šai dienai neviens viņu pūles nav pienācīgi novērtējis. Pavisam nepiedodami tik nevērtīgi izturēties pret šādiem «talantiem».

L. SARS

Padod šurp to rakstītāju!

Tā pēc 15. septembra «Skrāpja» nāksanas pasaulē iekļiedzās Paulīne Viksna, sāpīgu dūrienu dabūjusi. Viņas patmīlība bija aizskarta visjutīgākajā vietā — viņa nepieļauties sabiedriskajā darbā! Bet divi bērni? Kur lai tos atstāj? Bērnu dārza kolhozā «Nakotnes kalējs» taču nav! (To, ka Paulīnei Viksnai ir māte, kas labprāt uzraudzītu mazuļus, viņa noklusēja). Apvainotā sieviete meklēja vainīgo. Eh, ja dabūtu to bezgodi roka, viņa tam parādītu! Redakcija saņēma garu jo garu vēstuli — ar citātiem no mūsu raksta «Atbildīgs pienākums» par bērnu audzināšanu. Bet kā Paulīne Viksna spēj tik plaši izrunāties par darba mīlestības audzināšanu bērnos ja pati ne dienu nav piedalījies darbā šoruden tik grūtajos apstākļos? Kā var runāt bez sirdsapziņas pārmetumiem par bērnu audzināšanu, ja pati Paulīne Viksna negrib atcerēties, ka viņai ir māte? Un beidzot, kurš godīgs cilvēks staigās pa kolhozu un meklēs rakstītāju, piedraudot, ka tam labi neklāsies?

Pēdējā laikā kļuvis zināms, ka Paulīnas Viksnas vīrs, kolhoza traktorists, atteicies dažas dienas strādāt kolhozā, jo esot jārok kartupeļi piemājas dārziņā. Vai tiešām šie laudis domā, ka personīgās intereses stāv pāri visam?

E. GRIEZE

Zirgiem tas šķiet divaini

Mūsu gādnieks Jerofejs Kondratjevs pret mums, zirgiem, izturas ar neviltotu cietību. Tādēļ arī mēs viņu godājam kā zirgi spēj godāt cilvēkus. Un tikai reizēm savu Jerofeju nepazīstam — viņš ieligojas kūti, pasmejas mums labi pazīstamus smiekļus, tad pazūd un nerādās visu nedēļu, aizmirsdams, ka mūsu vēderi skāļi rūc aiz izsalkuma. Labi, vēl, ka šādā mūs apciemo Jerofeja Kondratjeva sieva un pamet priekšā ko ēdamu. Garaļos vakaros liekam galvas kopā un spriežam, kur tagad ved Jerofeja ceļi. Lai arī

saka, ka mums lielas galvas, tomēr nekā izdomāt nevaram, vienkārši nepazīstam tādas divainas cilvēku izdarības. No pārējiem kolhoza «Komunārs» laudim dabūjam dzirdēt, ka Kondratjevs atkal iekāpis pudelē. Ko tas varētu nozīmēt? Divaini... Mēs, zirgi, kādreiz iekāpjam grāvi, mūs par to ar pātāgu, bet Jerofejs Kondratjevs «iekāpj pudelē», aizmirstot mūs, un viņam par to nekas, viens otrs vēl apgalvo, ka viņš labi strādā.

Zirgu sarunas noklausījes
P. KAZOKS

Taisnīgām prasībām taisnu ceļu

Gricānu pāris sašutis. Viņus gatavojās izlikt no ērtā un mājīgā dzīvokļa. Tautas tiesas un pēc tam republikas Augstākās tiesas spriedums bija vienprātīgs — Rutai Gricānei, bijušajai aptiekas Nr. 47 pārvaldniecei, jāizvācas no dienesta dzīvokļa.

Pirms tam pārvaldniecei bija «mazas nepatikšanas» — prāvs iztrūkums. Valdīšanas krēslu nācās atstāt. Ar šo rūgtu likteņa biķieri vajadzēja samierināties. Tomēr pakļauties tiesas taisnīgajam spriedumam degradētā priekšiece negribēja.

— Nekur es neiešu! Lai man ieradā citu dzīvokli! — iespīdējās Gricāne.

Viņa atcerējās Jēkabpils izpildu komitejas priekšsēdētāja vietnieku b. Čuksti. Tas bija labs priekšnieks — atsaucīgs, pretimnākošs. Viņš ilgi nedomāja, nepētīja un neinteresējās — atrāca apmeklētājs, palūdzā un aizgāja apmierināts ar uzziņu, pārliecināts vai citu viņam vajadzīgo dokumentu. Arī Gricāniem viņš bija izsniedzis veselas divas pārliecināsmes. Vienā no tām priekšsēdētāja vietnieks apmierina Gricānus ar solījumu ierādīt dzīvokli jaunajā daudzdzīvokļu namā Jēkabpilī Dārza ielā 31.

Kas gan cits Rutai Gricānei atlika darīt kā pieņemt gādīgā priekšnieka piedāvājumu. Kāda viņai daļa, ka šie dzīvokļi vairāk vajadzīgi daudzdzīvokļu ģimenēm, skolotājiem, bijušajiem partizāniem un daudziem citiem, kam katrā ziņā pirmkārt pienāktos tos saņemt. Bezizejas stāvokli Gricāni nebija. Uz īsu laiku viņi varēja apmierināties pie viena vai otra vecākiem, kam ir ģimenes mājiņas Jēkabpilī. Starp citu Gricāniem piedāvāja arī nelielu komunālo dzīvokli Rīgas ielā 111-A. Divpadsmit kvadrātmetri Gricānu pāri neapmierināja. Viņiem taču pats b. Čukste solīja lepnu dzīvokli ar visām ērtībām.

Rakstura stingrību nolēma parādīt arī Haralds Gricāns. Pēc sprieduma pasludināšanas viņš lielmaņīgi pieprasīja rajona prokuratūras darbiniekiem:

— Apturiet sprieduma izpildi!

Neatradis atsaucīgus laudis prokuratūrā, Gricāns nolēma sprieduma izpildi apturēt pats. Kad aptiekas namā ieradās tiesas izpildītājs ar milicijas darbiniekiem un atslēdznieku, lai atvērtu durvis, Haralds Gricāns nostādīja automātisko slēdzi uz drošinātāju, aukstasinīgi uzsmēķēja un, apsedies uz divāna, vēroja, kā atslēdznieks pūlas. Triks neizdevās. Gricāniem dienesta dzīvokli vajadzēja atstāt.

Vēl pirms šī notikuma Ruta Gricāne bija pieņemta darbā par farmaceuti Pļaviņās Gostiņu aptiekā. Aptieku pārvalde atrada par iespējamu uz laiku ierādīt divistabu dzīvokli ar virtuvi aptiekas ēkā. Tur pēc izlikšanas no iepriekšējā dzīvokļa pārcēlās Gricāni. Šķita, ka konflikts atrisināts un Gricāni apmierināties.

Tomēr pārāk kārdošs bija lielais skaists un labiekārtots jaunuzceltais nams Dārza ielā. Drīz tur ievāksies jaunie iemītnieki, un Gricāni par varītēm gribēja būt starp tiem. Uz to viņus mudināja arī b. Čukstes vilinošais piedāvājums.

Gricānu pāris nosūtīja LKP Centrālajai Komitejai sūdzību. Melns uz balta tur rakstīts:

Svešvalodu kursi Jēkabpilī

Rajona tautas universitāte šogad organizē Jēkabpilī svešvalodu un literatūras fakultāti. Paredzēti divi kursi — vācu un angļu valodās. Nodarbības vadīs kvalificēti speciālisti, un tās notiks divas reizes

mēnesī (katrā valodas kursā 4 stundas reizē).

Pieteikumus adresēt Jēkabpilī, Rīgas ielā 142, b. Rubelei (tālrunis Jēkabpils 91595).

D. SLIKSANS

Ražas svētki skolā

22. septembrī Jēkabpils 1. vidusskolā notika ražas svētki, kuros sava vasarā veikta darba rezultātus demonstrēja 1.—8. klašu skolēni. Šiem svētkiem gatavojoties, klasēs rezumēja paveikto, gatavojāja puķu un dārzeņu izstādi.

Plekto klašu skolēni organizēja ekskursiju uz mežu, lai iepazītos ar dažādām sēņu sugām. Skolēni iekārtoja sēņu stendu.

Sevišķi citīgi puķu un dārzeņu stendu noformētāji bija 7. klašu skolēni. Visvairāk eksponātu sagādāja V. Spaine, Sk. Osīte, I. Saliniece un citi skolēni.

Jaunie naturālisti stendā parādīja savu vasaras veikumu. Viņu laucīņos kāpostu, kartupeļu un melno rutku raža ļabi padevusi.

Tika sagatavoti arī priekšnesumi. 3. un 4. klašu skolēni parādīja uzvedumu par sēņotāju dzīvi un sēnēm. Dramatiskais kolektīvs iestudēja nelielas ainas no Salmājas pasaku lugas «Nezāļu karalienes».

Dzejnīku vārsmas par bagāto rudeni un čaklajiem darba darītājiem ražas svētkos skandēja E. Vugule, R. Silova, V. Zālite un citi.

7.b klases skolēni mazos sarīkojuma dalībniekus iepriecināja ar leļļu teātra izrādi «Lapsa un zaķis». 1.—4. klašu skolēni dziedāja dziesmas par ražas novākšanu.

Pateicības, balvas un uzslavas par labu darbu saņēma vairāku klašu kolektīvi. 11. klase par darbā nopelnīto brauca ekskursijā uz mežainajiem Ukrainas Karpatiem. Goda rakstus skolas direktore G. Čaupjonoka pasniedza 9. a, 7. b u. c. klašu kolektīviem par čaklu darbu vasaras nometnē kolhozā «Vārpa».

Diplomus par labi noformētiem ziedu un sēņu stendiem saņēma 4., 5. un 7. klašu kolektīvi.

8. a klases skolniece A. Korsiete, A. Piziča no 7. b klases un citi skolēni saņēma goda rakstus par lielāko kolhozos nopelnīto izstrādes dienu skaitu (Piziča — 201 izstrādes dienas, Korsiete — 70 izstrādes dienas).

Ražas svētki cildināja darbu darītājus, deva pārskatu par vasaras darba nometnēm.

Ar vēl ciešāku apņemšanos strādāt labāk noslēdzās ražas svētku sarīkojums.

V. ZALITE

SPORTS

Uzvarēja igauņu vieglatlēti

Jēkabpilī uz draudzības sacensībām vieglatlētikā bija ieradusies Igaunijas PSR Abjas rajona sportisti, kas tāpat kā jēkabpilieši pieder pie spēcīgākajiem savā republikā. Viesu vidū bija 4 Vissavienības lauku jaunatnes sacensību dalībnieki, to skaitā arī Vissavienības lauku jauniešu čempione 200 m skrējienā A. Megi.

Dažādu apstākļu dēļ Jēkabpils rajona komanda nevarēja startēt vairāki mūsu labākie vieglatlēti, kas arī izšķīra mača rezultātu viesu labā. Teicamus rezultātus sasniegza igauņu vieglatlēti. H. Megi uzvarēja tāllēkšanā ar mūsu apstākļos lielisku rezultātu — 5,62 m un arī augstlēkšanā sasniegza 1,52 m, bet A. Megi bija pārāka 100 m skrējienā — 12,8 sek. A. Nūms pārsteidzoši uzvarēja 100 m skrējienā — 11,7 sek., A. Torims bija labākais diska mešanā (40,63 m) un otrais lodes grūšanā (14,03 m). T. Ristisāre 400 m veica 1 min, 1,2 sek.

No Jēkabpils vieglatlētu sasnie-

gumiem jāatzīmē G. Rasiņa uzvaru tāllēkšanā — 6,24 m, 200 m — 23,9 sek. un 2. vieta 100 m — 11,8 sek. R. Kalniņš bija labākais augstlēkšanā ar 1,70 m, bet V. Audzītis izcīnīja pirmo vietu lodes grūšanā — 14,50 m un otro diska mešanā — 39,93 m. Labi cīnījās T. Sizova, iegūstot otrās vietas tāllēkšanā — 4,72 m un 400 m distancē — 1 min, 4,6 sek. A. Palkavnieks bija pārāks 800 m skrējienā (2 min, 7,6 sek.).

Komandu vērtējumā pārliecinoši (107:73) uzvarēja viesi. Kaut arī viņi par savu ierašanos paziņoja tikai dažas dienas iepriekš, tomēr «Vārpa» rajona padomei vajadzēja daudz nopietnāk piestrādāt pašu sacensību organizēšanā. Šķiroties tika norunāts turpināt sportiskos sakarus abu rajonu sportistu starpā. Ziemas periodā tiksies svarcēlāji, kas ir spēcīgākie katrs savā republikā, bet nākamajā pavasarī mūsu vieglatlēti dosies atbilde braucienā uz Igauniju.

J. Ieviņš

Jēkabpilieši cīnīsies finālā

Visi mūsu republikas rajoni, sadalīti četrās zonās, uzsāka cīņu par «Vārpa» CP kausiem basketbolā. Mūsu rajona sieviešu komanda sacensībās nepiedalījās, bet vīriešu komanda 9. septembrī tikās ar Madonas rajona komandu. Cīņa bija asa, bet, pateicoties skatītāju atbalstam, ar 52:50 uzvarēja Jēkabpils rajons un kvalificējās tālākām cīņām.

Kā veiksies

Liepājā un Ogrē?

Sakarā ar veiksmīgajām cīņām republikas «C» klases meistarsacīkstēs volejbolā mūsu rajona «Vārpa» vīriešu komanda ieguvusi tiesības piedalīties finālā sacensībās, kas sākas šodien Liepājā. Ogrē savukārt rīt risināsies LBSB «Vārpa» Centrālās padomes kausa izcīņas fināls svarcēlšanā, kur mūsu svarcēlāji cīnīsies par trešo republikas kausu (divi jau atrodas mūsu glabāšanā).

A. JANOVSKIS

Zonas finālā, kas notika 23. septembrī Jēkabpilī, sacentās Bauskas un mūsu rajona komandas. Bauskas basketbolisti III sporta spēlēs Cēsis bija izcīnījuši sudraba medaļas. Mūsējie nenobijās no slavenā pretinieka un spēlēja droši. Bauskas basketbolisti pieļāva vairākus nesportiskus gājienu, par ko viņu spēlētājs Zariņš tika noraidīts no laukuma. Palikuši 4 cilvēku sastāvā, bauskieņi nespēja uzrādīt savu labāko sniegumu un spēli zaudēja ar 48:47.

Pateicoties šai uzvarai, mūsu rajona basketbolisti ieguvuši tiesības startēt finālā.

A. AKANTJEVS,
BSB «Vārpa» RP treneris

Redaktore B. IKLAVA

Rajona patērētāju biedrību savienības veikali un sagādes kantoris iepērk no kolhozniekiem, strādniekiem un pārējiem iedzīvotājiem pārtikas standarta kartupeļus. Cena 12 kapeikas par kilogramu.

Pasteidzieties pārdot kartupeļu pārpalikumu līdz salnām!

Atīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redaktores — 2342, redaktores vietnieci un sekretārei — 2262, redaktores vietniekam — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļas vadītājiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpilī, Brīvības ielā 212.
«Padomju Daugava» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.